

• နံ ဝဲ နှိ ဝ ဖျာ သစ်

ရင်ဖြတ်နိုး

ဂန္ထဝင်တင်ဖယ်
ကြိုးဝှောင်ထုံး

အခန်း(၁)

အနက်ရောင်နှင့်ရွှေရောင်တောက်တောက်ပပတွေ သုတ်လိမ်းထားတဲ့ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုရဲ့ သံပန်းတံခါးရှေ့မှာ ရပ်ပြီး အထဲသို့ချောင်းကြည့်ရင်း ချစ်ခင်ခယဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသည်။ ။အမလေး...အရမ်းပဲချမ်းသာလိုက်ကြတာနော်။ ခယဖေဖေက ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ရှိနေသည် ဟု အိမ်ဖော်ပွဲစားကြီး ဒေါ်မာလာကပြောပြီးခေါ်ဆောင်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ဒူးလေးတွေက ဆတ်ဆတ်တုန်အောင်ပင်ကြောက်နေသည်။ ။

“ညည်းလေး...ဘာမှ မကြောက်နဲ့ နော်ခယ၊ ညည်းလေး ဘဝမှာ အားကိုးရာ မရှိတာဘဲ၊ညည်းအမေကိုယ်တိုင်က သူမရှိတော့ရင် သူ့အဖေဆီပို့ပေးပါ...အိမ်ဖော်အဖြစ်ပဲနေရနေရတဲ့ ၊ ညည်းကို အခုဒေါ်မာလာက အိမ်ဖော်အဖြစ်ပို့ပေးမှာ ကြားလား”

“ခယ ကြောက်တယ်...သူတို့ က အရမ်းချမ်းသာကြတာပဲ ဖေဖေက ဒီလောက်ပဲ ချမ်းသာ လား...”

“အင်း...ချမ်းသာတယ်၊ ညည်းအဖေက နဂိုထဲကသူဌေးသားပဲ၊ ညည်းအမေက သာမန်အရပ်သူ၊ လူကြီးမိဘတွေက သဘောမတူလို့ ခွဲလိုက်တော့...ညည်းမွေးကာစပဲရှိသေးတယ်၊ လသားအရွယ်လေး...”

ဖေဖေက...တော်တော်လေးအကြင်နာကင်းမဲ့သူတစ်ယောက်ဟု သူမထင်သည်။ ။ မေမေက အူမကြီး ကင်ဆာဝေဒနာကို ခံစားနေရပြီး...

နောက်ဆုံးချိန်မှာ သူမကို ကတိတစ်ခုတောင်းဆိုခဲ့၏။ ဖေဖေအရိပ်မှာ
သွားရောက်ခဲ့လို့ပင်။ မေမေဆန္ဒကြောင့်သာ
သူမလာရောက်ခဲ့ရတာပါ။

“သမီးကို သူ့သမီးအဖြစ် ညည်းအဖေကိုသူရကသိတယ်”

“ရှင်...”

“ဒါပေမဲ့...သူ့ဇနီးကြောင့် ညည်းကိုလောလောဆယ်တော့ အိမ်ဖော်
ကောင်မလေးအဖြစ်ပဲ လက်ခံလိမ့်မယ် ခယ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကိုသူရ အသိမိတ်ဆွေရဲ့ သမီးလေးစောင့်ရှောက်ရမယ့်တာဝန်ရှိလို့
ဆိုပြီး လာပို့ခိုင်းတာပဲ”

ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ဖေဖေရယ်...ခယဘဝက ဆိုးလိုက်တာ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မေမေနဲ့ အတူတူဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး ဘဝ
ကိုဒုက္ခပေါင်းစုံနဲ့ ရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်းရတယ်။ ခယတက္ကသိုလ်ဝင်တန်း
အောင်တဲ့ နှစ်မှာ ပဲ မေမေက အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ အူမကြီးကင်
ဆာဝေဒနာခံစားခဲ့ရတယ်။ ခယတက္ကသိုလ်မတက်နိုင်တော့ဘဲ စာပေး
စာယူနဲ့ ပဲမြန်မာစာ အဓိက ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူဘဝမှာ
မေမေဆုံးသွားခဲ့သည် ။

“ခယ”

“ဟင်...”

“မကြောက်ပါနဲ့ ...ဘဝကိုရင်ဆိုင်စမ်းပါ။ ညည်းလေးက ရုပ်ချော
တော့ညည်းအမေက စိတ်မချဘူး...မဖြစ်မနေ

သူ့အဖေအနားကိုပို့ပေးပါလို့ ကြီးမာလာကို တောင်းဆိုခဲ့တာပါ”

“ခယသိပါတယ်...မေမေနေစေချင်တဲ့ နေရာမှာ ခယ
ဘယ်လိုဘဝမျိုးနဲ့ ပဲနေရနေရ နေပါ့မယ် ...”

“ညည်းလေးအဖေက မိန်းမကိုမလွန်ဆန်နိုင်ပေမယ့် ညည်းအတွက်
တော့အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင်ပေးမှာ ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“သူ့မိန်းမမှာ လည်း သားတစ်ယောက်ပါတယ်၊ ညည်းလေးနဲ့ ငါးနှစ်
လောက်ကြီးမယ်ထင်တယ်...သူကစီးပွားရေးလုပ်နေတယ်။ ဂိမ်းဆိုင်ဆို
လား အင်တာနက်ဆိုလားပဲ...”

“အင်း...”

“မကြောက်နဲ့ နော် ခယ၊ တစ်နေ့ကျရင် ဒီအနစ်နာခံမှုက ညည်း
လေးဘဝတိုးတက်ဖို့ လမ်းစ ဖြစ်မှာ ပါ...”

“ဖေဖေကိုယ်တိုင်က ခယကိုသမီးအဖြစ် သိနေတယ်လား”

“သိတယ်...ညည်းအမေဆုံးကာနီးမှာ ကြီးမာလာကို စုံစမ်းခိုင်းလို့ စုံ
စမ်းပြီး သွားတွေတာ... ညည်းအမေဆုံးကာနီး သူကဆေးကုသစရိတ်
ပေးလို့ ညင်ညင်သာသာ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် သေဆုံးရတာပါ”

ခယသိသည် ။ ဒါပေမဲ့...ဖေဖေက မေမေအညည်းအသန်ဖြစ်နေတာ
သိသိကြီးနှင့် ခဏတစ်ဖြုတ်လေးတောင် လာရောက်ကြည့်ရှုခြင်းမရှိခဲ့
ပေ။ ရက်စက်လွန်းသည် ။ ခယကတော့ မေမေ့ဆန္ဒအတိုင်းသာလာရော
က်ခဲ့ပြီ။မှီခိုရာမှ မရှိတာ။အိမ်ကလည်း ငှားထားတာ ခယတစ်ယောက်
တည်းနေလို့ မဖြစ်။မေမေကတော့ ဘယ်လိုပဲနေထိုင်ရ နေထိုင်ရ သမီး
ဖေဖေရဲ့ အရိပ်မှာ သွားနေပါတဲ့ ။ သမီးကသူ့သွေးပဲ တစ်နည်းနည်းနဲ့

တော့ စောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်တဲ့ ။ သူမကတိပေးခဲ့၍ ခြေဖျား
လက်ဖျားတွေပင် အေးစက်နေသည် ။ ဒေါ်မာလာကသူမလက်ကလေး
ကို ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ ခြံစောင့်ကြီးက တံခါးလာဖွင့်ပေးသည် ။

“အထဲဝင်သွားပါ...သူဌေးရော သူဌေးကတော်ရော စောင့်နေပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

တိုက်ကြီးကလည်း နန်းတော်တမျှပဲ။ ဖေဖေဒီလောက်ချမ်းသာနေ
တာတောင် မေမေနဲ့ သူမကို ရှာဖွေပြီး ကြည့်ရှုထောက်ပံ့တာမျိုးမလုပ်ခဲ့
ပေ။ ရက်စက်တယ်။မေမေဆုံးခင်အထိဖေဖေအကြောင်း
တစ်ခွန်းမျှမပြောခဲ့။ သေဆုံးကာနီးမှ ဖွင့်ပြောပြခဲ့သည် ။

“လာ...ခယ အဖေကိုလည်း မုန်းမနေပါနဲ့ ၊ သူ့မှာ လည်း
တခြားအကြောင်းအရာတွေရှိနေမှာ ပါ ညည်းလေးကိုလက်ခံတာပဲ
ကျေးဇူးတင်ရမယ်”

“အင်း...”

တိုက်ကြီးထဲဝင်လာခဲ့တော့ ရွှေအိုရောင်ကတ္တီပါဆက်တီကြီးပေါ်တွင်
လူကြီးတစ်ယောက်၊ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်
ထိုင်နေသည် ။

“လာပါမမာလာ...ခင်ဗျားကိုစောင့်နေတာပဲ၊ ကိုမြဦးလွှတ်လိုက်တာ
လား...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ထိုင်...”

ဒေါ်ကြီးမာလာနှင့်ခယတို့ က ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်ကြသည်။ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးက သူဌေးမကြီးရဲ့ အကြည့်တွေပဲ။ တင်းတင်းကြီးဖေဖေအကြည့်တွေကသူမထံစူးခနဲ ရောက်လာသည်။

“သူလေးက ဦးမြဦးသမီးလေးလား...မမာလာ”

“ဟုတ်ပါတယ်...ကိုမြဦးကဆုံးသွားပါပြီ၊ အဲဒါ သူ့သူဌေးလက်ထဲအပ်ပေးပါလို့ မှာ သွားလို့ ပါ...ကလေးမလေးနာမည်က ချစ်ခင်ခယပါ...”

“အမလေး... နာမည်ကလည်း မတန်မရာ၊ သူ့အဖေက ကုမ္ပဏီမှာ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းဆို

“ဟုတ်ပါတယ်သူဌေးကတော်”

“ကုမ္ပဏီမှာ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းကလည်း ဒီလိုနာမည်မျိုးမှ ညံ့လား၊ ကိုကို...သူ့ကို ဘယ်မှာ ထားမှာ လဲ၊ အိမ်မှာ ပဲအိမ်ဖော်အဖြစ်ထားပါ၊ ချောစုတို့ နဲ့ အတူတူထား လိုက်လေ...”

“ မဟုတ်ဘူး ရီတာ...ကိုကိုတို့ ကုမ္ပဏီမှာ ပဲ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းအဖြစ် ခန့်မယ်...နေပါဦး၊ ဒီကလေးမက ဒုတိယနှစ်မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ပါတယ် သူဌေး...”

“ကုမ္ပဏီမှာ ပဲခန့်မယ်...သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းကစပြီး နောက်မှ တစ်ဖြည်းဖြည်း အဆင့်မြင့်ပေးမယ် ဘယ်လိုလဲကလေးမ မင်းလုပ်နိုင်မလား...”

“လုပ်နိုင်ပါတယ်သူဌေး၊ ခယလိမ္မာပါတယ် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရပါ”

ဖေဖေ လူလိမ်ပဲ။ ပေါ်တင်ကြီးလိမ်တာ။ ခယကို ကိုယ့်သမီးပါလို့ မပြောရဲခဲ့။ သူ့လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်း ဦးမြဦးရဲ့ သမီးတဲ့ လား။ သူဌေးက

တော်ကြီးကလည်း မောက်မောက်မာမာ နှိမ်နှိမ်ချချ။ နာမည်ပဲ ကိုယ်မှ
ည့်ချင်တာ မှ ည့်မှာ ပဲလေ။ သူမနည်းနည်းလေးမှ မခံချင်။
ဒါပေမဲ့လည်း ခယမှာ တခြားရွေးချယ်စရာလမ်းမှ မရှိတာဘဲ...ခယငြိမ်
သက်နေမိသည် ။

“ဒက်ဒီ...သူ့ကို ဒက်ဒီကုမ္ပဏီမှာ မခန့်အပ်ပါနဲ့ ၊ လောလောဆယ်
သားဆိုင်မှာ ဝန်ထမ်းလို အပ်နေတယ်၊ တောက်တိုမည်ရ ခိုင်းဖို့ လေ၊
သားခေါ်သွားမယ်...ဟိုမှာ နေစရာလည်း ရှိတယ်။ ဝန်ထမ်းကောင်မ
လေးတွေနဲ့ အတူတူနေလို့ ရတယ်လေ”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်သား...သူက ဒက်ဒီပဲခိုင်းပါ့မယ်”

ချစ်ခင်ခယဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကချောတယ်။ အဝတ်အစားက
ဟောင်းနွမ်းနေလို့ ၊ အမိနဲ့ရှင် မျက်စိထဲမှာ ဒီကောင်မလေးအား သူ့ဆိုင်
မှာ ပဲ အလုပ်ခန့်ချင်သည် ။

“ဟုတ်တယ် ကိုကို...သားဆိုင်မှာ ပဲခန့်လိုက်ပါ။ မိုးမြင့်စံ လက်ထဲအ
ပ်လိုက်၊ ကဲ...သား မင်းဆိုင်မှာ ပဲခန့်၊ ဟိုမှာ ပဲထားလိုက်”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ရီတာ...ကိုမြဦးက ကိုကိုကျေးဇူးရှင်ပါ၊ သူ့သ
မီးလေးကို စောင့်ရှောက် ပေးဖို့ ကိုကိုမှာ တာဝန်ရှိတယ်လေ”

“ဘာတာဝန်ရှိတာလဲ ကိုကို...အခုလည်း နေစရာရော အလုပ်ရော
ပေးတာပဲ...သူ့ကို မိုးမြင့်စံ ပဲ သွန်သင်ဆုံးမလိမ့်မယ်။ သားခေါ်သွားလို
က်ပါ...”

ဖေဖေ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြောဆိုတားဆီးနိုင်စွမ်းမရှိပေ။ ဒေါ်ရီတာနွ
ယ်ရဲ့ အမိန့်ကပဲအတည် ဖြစ်သွားသည် ။

“ဒါက...ငါ့သား အမိန့်ရှင်တဲ့ နင်လိုက်သွားတော့၊ ဟိုမှာ ကောင်မ

လေးတွေရှိတယ်။ အတူတူနေရမယ်...ကြားလား...ဟဲ့ ကောင်မလေး...
ကောင်းကောင်း မွန်မွန်နေနော်၊ ငါ့ ချွေးမလောင်း မိုးမြင့်စံက နင့်ကိုစ
ည်းကမ်းပေးလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကိုကိုကုမ္ပဏီကိုသွားလေ...ဘယ်သူ့သမီးပဲဖြစ်ဖြစ်ကိုကိုကအလုပ်
များ တဲ့ သူ ရီတာကြည့်ဦး မယ်”

“ကောင်းပါတယ်ရီတာ...ကိုကိုလည်း အလုပ်များ ပါတယ်။ မင်းပဲ
တာဝန်ယူပါ...သားဆိုင်မှာ လည်းကောင်းတာပါပဲ...အလုပ်ကသက်
သာတယ်လေ...”

ဖေဖေထသွားသည် ။ သူမအမြင်ကတ်သွားရတာက အမိန့်ရှင်ဆိုတဲ့
လူကိုပင်။ ခယက ဖေဖေဆီမှာ နေရမလားလို့ ရက်စက်လိုက်တာဖေဖေ
ရယ်။ သမီးတစ်ယောက်ကို ဖေဖေမျက်စိရှေ့မှာ တောင် ထားနိုင်ခွင့်မရှိ
တော့ဘူးလား။ မိန်းမကိုကြောက်ရလွန်းလို့ တဲ့ ဖေဖေအနားမှာ ခယ
ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် လုံလုံခြုံခြုံနေနိုင်ဖို့ ခက်လာသည် ။

“ခယ”

“ရှင်”

“နေခဲ့နော်...အားမငယ်ပါနဲ့ ၊ ညည်းလေးဘဝ တစ်နေ့နေ့မြင့်မား
လာမှာ ပါ၊ ဒေါ်မာလာ သိတယ်။ ခဏလေး ညည်းခံနေလိုက်ပါ”

“ကြီးမာလာ စိတ်ချပြီးပြန်ပါ...ခယဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ဒီအတိုင်း
လည်း ရရာအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ရမှာ ပဲ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ...ခယက လိမ္မာပါတယ်၊ ကြိုးစားနော်...သူတို့ က ခယပ
ညာရေးလည်း တာဝန်ယူ မှာ ပါ။ ကိုသူရက ကြီးမာလာကို ကတိပေး

ထားပြီးသားပါအေ...”

ကြီးမာလာက တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကပ်ပြောကာပြန်သွားသည် ။ ဖေ
ဖေကလည်း ထွက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ဒေါ်ရီနွယ်တာကတော့ သူမအား စေ့
စေ့ကြည့်သည် ။

“ဒီမှာ ”

“ရှင်”

“ညည်းကို သတိပေးလိုက်မယ်...ငါ့ယောက်ျားသူဌေးကို ညည်းဘယ်
လိုအကြောင်းနဲ့ မှ သွားမပတ်သက်နဲ့ နော်...ညည်းကို အလုပ်ပေးပြီးပြီ
ကြိုးစားလုပ်ပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားခေါ်သွားတော့...စုံလက်ထဲ အပ်လိုက်ပါ”

“စိတ်ချပါ မာမီ...ကောင်မလေး လိုက်ခဲ့၊ ငါ့ဆိုင်မှာ မင်းအလုပ်ဝင်ရ
မယ်”

အမိန့်ရှင်ရဲ့ မျက်နှာထားကလည်း တင်းတင်းမာမာပဲ။ သူမအတွက်
ရရာအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ဖို့ ပဲရှိသည် ။ မိန်းမဘက်ကပါတဲ့ သားက သူဌေး
သားဖြစ်နေပြီ။ နောက်ဆုံးပေါ် ကားအသစ်ကြီးနဲ့ ခန့်ထည်နေသလော
က် ချစ်ခင်ခယကတော့ ဖေဖေသမီးဖြစ်ပြီး အစေခံဘဝရောက်ရ၏။ မေ
မေသာ သိသွားရင် ခယကို စိတ်ချနိုင်ပါဦးမလားဟင်။ သူမစိတ်ကို
တင်းပစ်လိုက်သည် ။

“ချစ်ခင်ခယ”

“ရှင်”

“မင်းပစ္စည်းက ဒါတွေပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းက စာပေးစာယူနဲ့ မြန်မာစာ ဒုတိယနှစ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ငါ့ဆိုင်မှာ မင်းအလုပ်လုပ်ရမယ်။ လခပေးမယ်(၃၀၀၀၀)ရမယ်။ မင်းကျောင်းပညာဆက် သင်ခွင့်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...ခယက ဘာအလုပ်ပဲ လုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ပါ့မယ်”

“သွားမယ်...”

အမိန့်ရှင်ကတော့ ချစ်ခင်ခယဆိုတဲ့ ချစ်စရာနာမည်လေးနှင့်ကောင်မလေးကို သူ့ဆိုင်မှာ အလုပ်ခန့်လိုက်ရင် ဖောက်သည် ကောင်လေးတွေ စိတ်ဝင်စားမည်ဟု ထင်သည် ။ အမိန့်ရှင်က သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ အင်တာနက်ဝန်ဆောင်မှုအတွက်လည်း သူကကြိုးစား၍ လုပ်ဆောင်ရတာ ဝါသနာပါ၏။ အမိန့်ရှင်ကတော့ သူ့အနားမှာ ရှိနေတဲ့ ချစ်ခင်ခယကိုလည်း ထူးဆန်းစွာစိတ်ဝင်စားနေသည် ။ သူကုန်တိုက်တစ်ခုခေါ်သွားပြီး အဝတ်အစားတွေဝယ်ပေးလိုက်၏။ ကောင်မလေးက ငြင်းနေသည့်ကြားမှာ ပင်...တခြားဝန်ထမ်းတွေရှေ့မှာ ကောင်မလေးအား မျက်နှာမငယ်စေလိုတဲ့ စေတနာတွေ ဖြစ်ပေါ်နေတာပင် ထူးဆန်းနေသည် ။

အခန်း(၂)

ဦးသူရအနေနှင့် သမီးလေးချစ်ခင်ခယအတွက် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲမှုတွေ ဖြစ်နေသည်။ မိမိဇနီး ရီတာနွယ်ရဲ့ အကြံအစည်တွေကို မိမိသိလိုက်၏။ မိမိအား မယုံသင်္ကာဖြစ်နေ၍ သမီးအား ပထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဖေဖေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ သမီးရယ်။ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်တာဝန်မဲ့ခဲ့တာပါ။ တစ်ချိန်က ဇနီးအပေါ်ရော၊ သမီးအပေါ်ပါ မိမိလုံးဝ ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့သည်။ ။

“ဖေဖေ ရက်စက်ခဲ့တာပါ...ဖေဖေ လူမဆန်ခဲ့တာပါ”

သမီးလေးမွေးကင်းစမှာ ပင် မိမိအားလာ၍ မေမေက ကျန်းမာရေးအကြောင်းပြကာ ပြန်ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ။

“ဖေဖေတောင်းပန်ပါတယ်၊ အခုထိ သမီးလေးကို တွေ့နေရတာတောင် မစောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့ ဘူး...ဖေဖေညံ့တယ်၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေအားလုံး ရီတာ့လက်ထဲမှာ ပါ”

မိမိယူကျုံးမရတော့။ သမီးလေးကိုအနားမှာ ခေါ်ထားဖို့ ကြံစည်ထားကာမှ ရီတာရီကသူ့သား အမိန့်ရှင်လက်ထဲအပ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

“သမီးလေးလည်း ဖေဖေဆိုတာသိနေတယ်...ရက်စက်တဲ့ အဖေ၊ အသုံးမကျတဲ့ အဖေအဖြစ် မုန်းတီးနာကြည်းနေမလားဘဲ”

စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ။ အမိန့်ရှင်ကတော့ ရီတာ့လောက်စိတ်သဘောထား မာထန် ကောက်ကျစ်မှုမရှိပေ။ ဒါပေမဲ့ အမိန့်ရှင်ရဲ့ ချစ်သူ မိုးမြင့်စံကတော့ မောက်မာလွန်းသူဖြစ်သည်။ ။ သမီးလေး မိမိသမီးလေးက သန့်ရှင်းရေးကောင်မလေးတွေနဲ့ အတူစုထိုင်ပြီး အနိမ့်ဆုံးဝန်ထမ်းဖြစ် ရတော့မည်။

ဦးသူရ ဘယ်လိုကူညီရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရအောင်ဖြစ်နေသည်။ ။

“ဖေဖေမှားတာပါ သမီးရယ်...ရီတာက ဖေဖေကိုအပိုင်ချုပ်ထားနိုင်ပါပြီ၊ သမီးလေးကို ဘယ်လိုထောက်ပံ့ပေးရမလဲ”

မိမိမှာ သမီးနှင့်ဇနီးရှိခဲ့ဖူးသည် သာသိရင် ရီတာနှင့်ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်နိုင်သည်။ ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ရီတာလည်း ကလေးတစ်ယောက်အမေပဲ။ မိမိကလူပျိုဟု ပြောထား၍ ခက်နေ၏။ မိမိစီးပွားရေးပျက်တဲ့ အချိန်တွင် ရီတာက သူမငွေကြေးနှင့် အကူအညီပေးကာ သူမစီးပွားရေးအဖြစ် အပိုင်သိမ်းပိုက်သွားခဲ့သည်။ ။

“သူဌေး...”

“ဟင်...ဒေါ်မာလာ...ခင်ဗျားပြန်ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်သမီးလေးကို ဘယ်လိုထောက်ပံ့နိုင်မလဲလို့ စောင့်နေတာပါ”

“ကျွန်မလည်း စိတ်ပူပြီး လာတွေ့တာပါ...ခယအမေက အရမ်းစိတ်ပူပြီး သူဌေးအနား လာထားတာပါ...အခုတော့...”

“ဒါကလည်း ကျွန်တော်စီစဉ်ထားတာတွေရှိပါတယ်လို့ ခဏလေးညည်းခံစောင့်ပေးပါလို့ ”

“ခယလေးက အရမ်းသနားစရာကောင်းပါတယ် သူဌေးရယ်၊ ဒီလောက်အထိ ဥပေက္ခာပြုပြီး မထားပါနဲ့ ၊ ကျွန်မစိတ်ပူတာ ဒေါ်ရီတာနဲ့

ယံပဲ...အရမ်းမလိုလားတဲ့ အရိပ်အငွေ့တွေ အပြည့်ပဲ၊ တစ်ခုခုတော့ မသင်္ကာဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်တယ်”

“အမိန့်ရှင်က အဲဒီလောက်အထိ မရက်စက်ပါဘူး ဒေါ်မာလာ...ကျွန်တော်စောင့်ရှောက်ပါ့ မယ်ဗျာ၊ ဒေါ်မာလာလည်း ပိုက်ဆံယူသွားပါ၊ သမီးလေးကိုလည်း သွားတွေ့ပြီးအားပေးပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သူဌေး”

“ကျွန်တော်နဲ့ သမီးလေးကြားမှာ မေတ္တာတွေစီးမျောဖို့ အကူအညီပေးပါ”

“ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်စေချင်တာပါ”

ဒေါ်မာလာလည်း သူဌေးပေးလိုက်တဲ့ ငွေကိုပိုက်ပြီးထွက်လာခဲ့ရသည်။ မိမိလည်း အသက်ကြီး ပြီဖြစ်၍ စီးပွားရေးတွေမလုပ်နိုင်သဖြင့် ငွေကိုလက်ခံခဲ့ရတာပါ။ သမီးလေးကိုတော့ စိတ်မချဘူး။ မိမိလည်း နယ်ကိုပြန်တော့မှာ မို့ သမီးလေးရှိနေတဲ့ ဆိုင်ကို ဝင်တွေ့သည်။

“တွေ့ခွင့်မရှိပါဘူး အဒေါ်ကြီး...ဒီဆိုင်မှာ တစ်နှစ်ပြည့်အောင်လုပ်ပါ့မယ်လို့ လက်မှတ် ထိုးခိုင်းထားပြီး သူ့လခထဲကနေ နှစ်သိန်းကို အဒေါ်ကြီးလာရင် ပေးခိုင်းထားပါတယ်”

“ကျွန်မ သူ့လခကိုလာထုတ်တာမဟုတ်ပါဘူး...ခယလေးနဲ့ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ်တွေ့ချင်ပါ တယ်”

“မတွေ့ရပါဘူး...ဒါကျွန်မတို့ ဆိုင်ရဲ့ စည်းကမ်းပဲ...ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး ဆွေမျိုးတွေနဲ့ ခြောက်လအထိ တွေ့ခွင့်မရပါဘူး...အလုပ်ကနေ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ထွက်ပြေးကြလို့ ပါ”

“သူက...”

“အဒေါ်ကြီးပြန်ပါ...ချစ်ခင်ခယရဲ့ ဆန္ဒပါ...ငွေကိုတော့မဖြစ်မနေ
လက်ခံပေးပါလို့ ပြောပါ

တယ်”

“သူ့ကိုပဲပြန်ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်မမှာ သုံးစရာရှိပါတယ်လို့ ပြောပေးပါ
...အားမငယ်ဖို့ လည်း ပြောပေးပါနော်”

“ကောင်းပါပြီ...”

ခယဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို စံကတော့ အမိအရဆုပ်ကိုင်ထားဖို့
ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဒီကောင်မလေးက ရုပ်ချောတယ်။ စံတို့ ဆိုင်မှာ က
ကောင်လေးတွေပဲ အများ ဆုံးလာတတ်တာပါ။ ချစ်ခင်ခယလို ကောင်မ
လေးမျိုးလိုအပ်တယ်။ အဘွားကြီးနှင့်တမင်ပေးမတွေ့တာပါ။ ကောင်မ
လေး စိတ်ယိုင်ပြီး ပြန်လိုက်သွားမှာ စိုးရိမ်၍ ဖြစ်သည်။

“ခယ”

“ရှင်...မမ”

“ရော့...နှင့်ပိုက်ဆံကို ဟိုအဘွားကြီးက လက်မခံဘူး၊ သူ့မှာ ရှိတယ်
တဲ့ ...နှင့်ပဲအားမငယ်ဘဲ အဆင်ပြေအောင်နေတဲ့ ၊ ဘယ်လိုလဲ နင်ယူ
ထားမလား...”

“ဟင့်အင်း...မမပဲ သိမ်းထားပေးပါ။ ခယအတွက်မလိုပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ...ဒါဆို ငါပဲသိမ်းထားမယ်၊ ကြွေကြွေမင်း သူ့ကိုနေ
ရာပေးလိုက်... စည်းကမ်းနဲ့ လုပ်ငန်းအတွက် လုပ်ဆောင်ရမှာ တွေ သ
င်ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ကြွေကြွေဆိုတဲ့ သူဌေးလက်ထောက်ကလည်း မျက်နှာကြီးက မာထန်နေတာပဲ။ ခယစိတ်ညစ် မိသည် ။ ထိုအမိန့်ရှင်က ခယကိုအပ်ပြီး အပြင်ထွက်သွားတာနှင့်မမစံက ဆိုင်ရဲ့ ဝန်ထမ်းစည်းကမ်း တွေ သင်ကြားပေး၏။

သူမကတော့ နေထိုင်စရာမှ မရှိတာဘဲ။ ကြီးမာလာကိုလာတွေ့ရင် ပိုက်ဆံနှစ်သိန်းပေးဖို့ မှာ ထားပေမယ့် ကြီးမာလာကလက်မခံပေ။ ဖေဖေပေးလိုက်တဲ့ ငွေလည်း ရှိမှာ ပါပဲလေ။ ခယကတော့ ဒီမှာ အလုပ်ဝင်ရတာကို ပိုသဘောကျမိသည် ။ ဖေဖေရှေ့မှာ မနေချင်ပါဘူး။ မိထွေးဖြစ်သူ ဒေါ်ရီတာနွယ်က မသင်္ကာသလိုလို မျက်နှာထားကြီးနှင့် သူမစိတ်ညစ်သည် ။

“ကြီးမာလာ ပြန်သွားပြီလားဟင်”

“ပြန်သွားပြီ...နောက်ခြောက်လအတွင်း ညည်းအမျိုးအဆွေတွေနဲ့ တွေ့ခွင့်မရှိဘူး...ကြားလား...ကြွေနဲ့ လိုက်သွား အဆောင်မှာ သူကစည်းကမ်းတွေ သင်ပေးလိမ့်မယ်...မနက်ဖြန်မှ အလုပ်စဝင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခယအတွက် ဝတ်စုံထုတ်ပေးလိုက်ကြွေ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စည်းကမ်းအတိုင်းပဲထား...သူဌေးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် စည်းကမ်းအတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ကြွေကြွေဆိုတဲ့ ခေါင်းဆောင်နောက်ကို သူမလိုက်ခဲ့ရသည် ။ ထိုအမိန့်ရှင်က တခြား စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလည်း အများကြီးလုပ်နေသ

ည့် ဟု ခယသိလိုက်၏။ မင်းအားငယ်မနေနဲ့ ။ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲရင်ဆိုင်ရတယ်။ ကိုယ်ကတမင် မာမို့စက်ကွင်းထဲကနေလွတ်အောင် မင်းကို ခေါ်ထုတ်လာခဲ့တာ သိလားတဲ့ ။

“ချစ်ခင်ခယ”

“ရှင်...”

“နင်နေရမယ့်နေရာပဲ...တခြားသူတွေဆိုင်သွားနေကြတယ်၊ နင်က မနက်ဖြန်မှ အလုပ်စပြီး ဝင်ရမှာ ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မမမိုးမြင့်စံကတော့ သူဌေးကြီးဦးသူရနဲ့ သူဌေးကတော်ကြီးဒေါ်ရီ တာနွယ်တို့ ရဲ့ ချွေးမလောင်းပဲ၊ စီးပွားရေးပညာနဲ့ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်ခဲ့တာ၊ တခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ လည်း ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အစ်ကိုအမိန့်ရှင်နဲ့ နိုင်ငံခြားမှာ တွေ့ပြီး ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာ၊ သူဌေးချင်းတွေလေ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တို့ ဆိုင်မှာ မမစံအဓိကချမှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းက အစ်ကိုလေး အမိန့်ရှင်နားကို ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့ မချဉ်းကပ်ရဘူး”

“ရှင်”

“အဲဒါ...အဓိကပဲ၊ ညည်းအလုပ်ကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ လုပ်ရမယ်၊ ညည်းက ဂိမ်းနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ဘာမှ မသိတော့ စားစရာတွေလိုက်ချပေးတာနဲ့ ပန်းကန်ဆေးအလုပ်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မထူးတော့ပါဘူး။ ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ လည်း ခယလုပ်ရမှာ က သန့်ရှင်းရေးပဲ။ ဒီမှာ ကမှ စိတ် လွတ်လပ်သေးတယ်။ စိတ်ချပါ မမစံရယ်။ ခယကလည်း ဒီအမိန့်ရှင်ဆိုတဲ့ လူအနား ယောင်လို့ တောင် မကပ်ပါဘူး။ သူကလည်း ခယကိုအစေအပါးအနေနဲ့ ပဲ သဘောထားမှာ ပါ။ ဝန်ထမ်းကောင်မလေး တွေက ချောချောလေးတွေပဲ။ အင်တာနက်ဆိုင်ကြီးက အကြီးကြီးပဲ။ ဘာတွေလုပ်နေကြလဲ ဆိုတာတော့ ခယလည်း မသိ။ သူမက သန့်ရှင်းရေးပဲ။

“ခယ...မင်းကဒုတိယနှစ်ဆို သူဌေးရဲ့ အမိန့်နဲ့ ကျောင်းတော့ဆက်တက်ခွင့်ရှိတယ်...ဒီမှာ ဘယ်သူမှ ဆယ်တန်းမအောင်ကြဘူး၊ ငါကတော့ ဘွဲ့ရပေါ့...ဟိုမှာ ညည်းအိပ်ရမယ့်ခုတင် ဝတ်စုံနှစ်စုံ ထုတ်ပေးမယ်၊ တော်မတော် ဝတ်ကြည့်...”

“ဟုတ်ကဲ့”

အောက်မှာ စကတ်နက်ပြာရောင်။ ခူးအထက်နားလောက်နှင့် အင်္ကျီအဝါရောင်ရင့်ရင့်လေးက လိုက်ဖက်နေသည် ။ ခယ မဝတ်ရဲ့။ မမကြွေကတော့ ဒါဆိုရဲ့ ဝတ်စုံပဲတဲ့ ။ သူမ ဝတ်ကြည့်ရသည် ။

“နင်နဲ့ လိုက်တယ်...မကြာခင် နင်ဝန်ဆောင်မှုပေးရတဲ့ ဝန်ထမ်းဖြစ်မှာ ပါ၊ ပညာ အရည်အချင်းရှိတယ်။ ရုပ်ကချောတယ်”

ကြွေကတော့ မမစံရဲ့ လက်ကိုင်တုတ်ဖြစ်နေသည် ။ အမုန်းခံစရာရှိလျှင် သူမပဲခံရ၏။ ကောင်မလေးတွေ စည်းကမ်းတင်းကျပ်စွာကိုင်ပြီး အလုပ်တာဝန်တွေကို ကြိုးစားလုပ်ဆောင်စေရန် စောင့်ကြည့်သင်တန်းပေးရသည့် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည် ။

“နင်ဆိုင်ရဲ့ စည်းကမ်းတွေကို ဖတ်ထားခယ...ရေချိုးရင်ချိုး၊ ဒီဆိုင်က မြန်မာပြည်မှာ အကြီးဆုံးဝန်ဆောင်မှုတွေပေးနေတဲ့ ဆိုင်ကြီးပဲ။ စည်းကမ်းချိုးဖောက်ရင်တော့ နင်အချုပ်ထဲတန်း ရောက်မှာ ပဲ”

ခယစိတ်အားငယ်မသွားပေမယ့် သူမအတွက် တခြားရွေးချယ်စရာလမ်းမှ မရှိတာဘဲ။ အဖေအရိပ်နဲ့ တော့ မကင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း ခယအားမကိုးပါဘူး။ ဖေဖေက သူ့မိန်းမအမိန့်တစ်ခု ပဲဟာ။ သူမငြိမ်နေသည် ။

“ဟဲ့”

“ရှင်”

“နင့်ကိုမမစံက တစ်ခုမှာ လိုက်သေးတယ်၊ နင့်ဆံပင်ကြီးကို ဖြတ်ဖို့ ပဲ...”

“ရှင်...အဲဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ မမရယ်၊ ခယငယ်ငယ်လေးကတည်းက အမြတ်တနိုးထိန်းသိမ်း ထားတာပါ၊ သေသေချာချာသပ်သပ်ရပ်ရပ် ချည်နှောင်ထားပါ့မယ်”

သူမဆံပင်အရှည်ကြီးကို ဖြတ်ပစ်မယ်ဆိုတော့ သူမအထိတ်တလန့်နှင့် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အား တောင်းပန်မိသည် ။ လက်မခံပေ။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင်။ သူမဆံပင်တွေကို စုစည်းကာ ကတ်ကြေး နှင့်ထိုးညှပ်လိုက်သဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်ခွေခနဲ ပုံကျလာသည် ။

“အမလေး...ရက်စက်လိုက်ကြတာ ကြည့်ပါဦး”

“ဘာပြောတယ်...”

“ဟို...ဟို ကျွန်မအရမ်းတန်ဖိုးထားပြီး တသသမွေးထားခဲ့တဲ့ ဆံပင်တွေပါ...”

“ဟိုဘက်ကိုသွား...တို့ စည်းကမ်းပဲ၊ နင့်ဆံပင်အမွှေးတွေ စားသော ကံစရာတွေထဲကျသွားရင် တို့ ဆိုင်နာမည်ပျက်မယ်၊ ဒါကြောင့်...ညှပ်ရတာပဲ။ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး အညှပ်ခံပါခယ...နင်က ဘဝကိုရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရတော့မယ်၊ ဒီဆံပင်ကိုသနေလို့ နင်ကသူဌေးသမီးလား...”

မမကြွေက သူမလက်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆုပ်ကိုင်ကာ ခုံတစ်လုံးပေါ်ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“ထိုင်”

ခယမျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေတလိမ့်လိမ့်စီးကျနေသည်။ သူမဆံပင်တွေကို မဆီမဆိုင် ညှပ်ပစ်တဲ့ အတွက် ထပြီးထွက်ပြေးချင်တဲ့ အထိ နာကျင်ကြေကွဲရ၏။ ဖေဖေရယ်...ခယကို ဥပေက္ခာ ပြုရက်လွန်းတယ်။ မေမေကရော ဘာဖြစ်လို့ များ ဖေဖေအရိပ်ကလုံခြုံတယ်လို့ ထင်ရတာလဲဟင်။ အင်းလေ...ခယမှာ မှီခိုနေထိုင်စရာမှ မရှိတာဘဲ။ ခေါင်းဆောင်ကတော့ ခံစားချက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ခယရဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေကို တရွှမ်းရွှမ်းနှင့် ညှပ်ပစ်နေလေသည်။

*

အခန်း(၃)

“မင်းဆံပင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ညှပ်လိုက်ရတာလဲခယ...ဘယ်သူညှပ်တာလဲ”

“စံအမိန့်ပေးလိုက်တာပဲမောင်...ဒီကောင်မလေးက စားသောက်စရာတွေချပေးရမယ်၊ ပန်းကန်တွေဆေးရမယ်၊ ဒီဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ...ကောင်းတယ်...ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လေးဖြစ်သွားတာပေါ့”

“စံ...သူကမင်းစိတ်ကြိုက် အမိန့်ပေးလို့ မရဘူးနော်၊ ဒက်ဒီနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ မောင်က ကွန်ပျူတာ အင်တာနက်နဲ့ ပတ်သက်တာတွေ သင်ပေးပြီး...ခယက ပညာတတ်ဆိုတော့ ပန်းကန် ဆေးတဲ့ နေရာထားလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

ခယကို အမိန့်ရှင်ကြည့်ပြီး ဒီကောင်မလေး သနားစရာကောင်းသည်ဟု ထင်သည် ။ ဒက်ဒီနှင့် တစ်နည်းနည်းနှင့် ပတ်သက်နေသည့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟု လည်း စဉ်းစားမိ၏။ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ခယမျက်နှာလေးနှင့် ဒက်ဒီငယ်စဉ်ကမျက်နှာလေးဆင်သည် ။ မာမီသာ ဒီအချက်ကိုသတိ ထားမိသွားလျှင် ပြဿနာကြီးထွားနိုင်၍ မာမီမျက်စိအောက်ကနေ ရှောင်လွှဲနိုင်ရန် သူခေါ်လာခဲ့၏။ ခယကိုတော့ မဖြစ်ဘူး။ အမိန့်ရှင်ဝင်ပြီး စွက်ဖက်ရမည်ဖြစ်သည် ။

“မကြွေ”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ”

“ခယကို ကွန်ပျူတာနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ သင်ပေးပါ”

“မောင်”

“ခယကို အကောင်းဆုံးနေရာမှာ ထားပေးပါ...မင်း ပန်းကန်တွေဝင် ဆေးပေးစရာ မလိုဘူး နော် ခယ”

“ဟို...အစ်ကိုကြီး ခယ ဘာမဆိုလုပ်လို့ ရပါတယ်...သူဌေးလူဆိုပေ မယ့်ဝန်ထမ်းက ဝန်ထမ်းပါပဲ...ခယကိုယ်တိုင် ဘာမှ မတတ်သေးဘူး လေ”

“မတတ်ရင် သင်ပေးရမယ်ခယ...မင်းကို ပန်းကန်ဆေးတဲ့ နေရာမှ ထားလို့ မဖြစ်ဘူး... မကြွေ...ကိုယ်ပြောတာ သဘောပေါက်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်နော်...ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေ အုပ်ချုပ်တဲ့ နေရာမှာ ဝင်မ စွက်ဖက်ဖို့ စည်းကမ်း ထားထားတယ်လေ”

“ခယကိစ္စက မောင်ဝင်မစွက်ဖက်လို့ မဖြစ်ဘူးစံ...ဒက်ဒီက ကိုယ်အ တင်းတောင်းလို့ ပေးလိုက်တာ”

စံနည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်ပါ။ ချစ်ခင်ခယဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနာ မည်နှင့်လိုက်ဖက်စွာ မျက်နှာလေးက သနားကမားလေးနာတံစင်းစင်း၊ မျက်တောင်ကော့ကော့လေးနှင့် တစ်သွေးတစ်မွေး ဖြစ် မလာစေရန် ခ ပန်နီမိလေးထားရမည်ဖြစ်သည်။ ။

“ခယ”

“ရှင်”

“မင်းသူများ လုပ်ကိုင်တာတွေ လေ့လာထားပါ...မင်းကပညာတတ်ပဲ၊ ဒက်ဒီက မင်းကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ဖုန်းဆက်ထားတယ်... မင်းစည်းကမ်းကို အတိအကျလိုက်နာပါ၊ မင်းကိုဒက်ဒီက သူ့ကုမ္ပဏီမှာ ခေါ်ထားဖို့ အစီအစဉ်ရှိနေတယ်...ကြိုးစားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ဒက်ဒီရဲ့ သားအရင်းမဟုတ်ပေမယ့် ဖခင်အရင်းကဲ့သို့ကပင် အမိန့်ရှင် ရင်ထဲမှာ လေးစားကြည်ညိုရတဲ့ ဖခင်ဖြစ်နေသည်။ ။

“သားကို ဒက်ဒီအကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းဆိုချင်တာက ခယလေးကို စောင့်ရှောက် ပေးဖို့ ပါပဲ”

“သားကို ဒက်ဒီယုံတယ်...အမြဲတမ်း တည်ကြည်ပြီး လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ပဲ... ခယလေးက ဒက်ဒီစောင့်ရှောက်ပေးရမယ့်သူဖြစ်နေတယ်...သားခေါ်ထားတာလဲ မင်းမာမီရဲ့ စက်ကွင်းကနေလွတ်အောင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒက်ဒီ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒက်ဒီစောင့်ရှောက်ပေးသင့်တဲ့ သူဖြစ်နေလို့ သား စောင့်ရှောက်ပေးမှာ ပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ သားရယ်”

မနက်ကပဲ ဒက်ဒီနှင့်သူ ဖုန်းပြောဖြစ်သည်။ ။ ဒက်ဒီက မရှုပ်မပွေ့ဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ကျေတဲ့ သူပါ။ အမိန့်ရှင်အပေါ်လည်း ဖခင်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ငယ်စဉ်လေးကတည်းက တယုတယကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့သည်။ ။ မာမီရဲ့ မတရားအနိုင်ကျင့်ထိန်းချုပ်မှုတွေအောက်မှာ မဖောက်ပြန်နေထိုင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ အမိန့်ရှင်ကိုယ်တိုင် ခယကို သံယောဇဉ်တွယ် သွားသည်။ ။

“ချောချောနွယ်...မင်းလည်း သင်ပေးပါ။ ပန်းကန်ဆေးဖို့ အတွက် ဒီ လိုပဲဝိုင်းလုပ်ကြပါ။ နောက်တစ်ယောက်ထပ်ရှာမယ်”

“ဒီဆိုင်ရဲ့ ဝန်ထမ်းကိစ္စကို မောင်ကြီးကြပ်မှာ လား...စံကြီးကြပ်ရမှာ လား”

“စံပဲကြီးကြပ်ပါ...ခယက ဒက်ဒီအမိန့်ရှိနေလို့ ခယကိုတော့ လုံးဝပန်းကန်မဆေးခိုင်းပါနဲ့ ”

မာမီရှေ့မှာ မို့ သန့်ရှင်းရေးသမားလိုနေလို့ ဟု အမိန့်ရှင်ပြောခဲ့ပေမယ့် ခယက ပညာတတ်လေး ဒက်ဒီရဲ့ သွေးသားရင်းကဲ့သို့ပင် စောင့်ရှောက်ပေးရမည့်ကောင်မလေးဆိုတာ ရိပ်မိ၍ လည်း မာမီ စက်ကွင်းမှ လွတ်အောင် သူခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ။

“ခယ”

“ရှင်”

“မင်းကိုအလုပ်ခန့်ထားတာ ကာစတန်မာတွေကို လိုအပ်တာဝန်ဆောင်မှုပေးဖို့ ပဲ...မင်း ပန်းကန်ဆေးစရာမလိုဘူး”

ခယမျက်နှာငယ်လေးနှင့်ဖြစ်နေပြီး...သူမဆံပင်ရှည်တွေအဖြတ်ခံရမှုအတွက် သူမမျက်ဝန်း လေးထဲတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေကြောင်း အရိပ်လေးတွေလွှမ်းနေတာကိုပင် အမိန့်ရှင်မမြင်တွေ့လိုပေ။ စံနှင့်သူ စင်္ကာပူမှာ တွေ့ဆုံပြီး ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကြာလာသည် နှင့်အမျှ မိုးမြင့်စံရဲ့ စိတ်ဓာတ်နှင့်နေထိုင်မှုစရိုက်တွေကို အမိန့်ရှင်လက်မခံသော အချက်တွေများ လာသည်။ ။ တဖြည်းဖြည်း အထင်သေးနေ၏။ အမိန့်ရှင်က အေးချမ်းတည်ငြိမ်သော မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်စေချင် သည်။ ။

“မောင်...ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်အထိ အရေးပေးနေရင်

ကျန်တဲ့ သူတွေကို ဘယ်လိုအုပ်ချုပ်မလဲ”

“ခယက ဒယ်ဒီလူကွ...မင်းသတိထားပါစံ...တခြားဝန်ထမ်းတွေကိစ္စမှာ မောင်ဝင် စွက်ဖက်ပေမယ့် ခယကိုတော့အလေးထားပါ”

စံတစ်ယောက် ခယဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုနေရင်း မုန်းတီးနေသည်။ မောင်ရဲ့ ဒက်ဒီကိစ္စ မောင်ဝင်စွက်ဖက်တာမျိုး စံမကြိုက်။ ခယက ချောလွန်း၍ လား...စတွေ့ကတည်းက စံအပေါ်မောင်ဒီလောက်ထိ နှစ်နှစ်ကာကာမချစ်ခဲ့မှန်း စံသိထား၍ လည်း မောင်ကိုချုပ်ကိုင်ထား နိုင်ရန် စံအစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့ရသည်။

“ခယ...ကိုပြောတာကြားတယ်နော်...မင်းပန်းကန်ဆေးတဲ့ အလုပ်မလုပ်နဲ့ ...မင်းပညာကိုပဲ သင်...ကြိုးစား”

ကိုအမိန့်ရှင်ခေါ်လာတုန်းက ခယအားသန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ ခေါ်လာခဲ့ပေမယ့် အခုတော့... အရေးအရာပေးနေ၍ သူမအကြောင်းတွေများ သိနေတာလား။ မောက်မာလွန်းတဲ့ ဒေါ်ရီတာနွယ် မျက်စိရှေ့မှ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုအမိန့်ရှင်။ ခယဘဝမှာ မှီခိုအားထားစရာဆိုတာမရှိပါဘူး။ သူမကို မမစံက မျက်ဝန်းမာထန်ထန်တွေနှင့် ကြည့်သည်။

“မောင်အပြင်သွားစရာရှိတယ်...ခယကိုယ့်အလုပ်ကိုပဲကိုယ်လုပ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုအမိန့်ရှင် ထွက်သွားတော့ သူမကိုမမစံက နင်စားပြီးသားပန်းကန်တွေ သွားဆေးတဲ့ ။ ဒါတို့ ဆိုင်ရဲ့ စည်းကမ်းပဲတဲ့ ။ နင်က ဘာမှ မတတ်သေးဘူးတဲ့ ။ ကိုအမိန့်ရှင်နှင့်မမမိုးမြင့်စံတို့ ပြဿနာ မတက်စေလို၍

ခိုင်းစေသမျှ လုပ်ပေးလိုက်သည်။ ။

“ဟဲ့...ခယ မမစံခိုင်းတာတွေကို သူဌေးကိုသွားမပြောပြနေနဲ့ နော် ကြားလား...ပြဿနာ တက်ရင် နင်ပဲ...မာမီကြီးသာသိသွားရင် နင့်ဘဝ ပျက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အလုပ်သမားတွေ ဝင်ဝင်ချင်းမှာ ဒီလိုပဲ...အောက်ခြေကနေစပြီး လုပ်ပေးကြရတယ်... နင်လည်း လုပ်ပါ။ သူဌေးကမြှောက်စားပေမယ့် ဘဝင်မြင့်မသွားနဲ့ ကြားလား...”

မမကြွေက မမစံရဲ့ လူပဲ။ အမြဲတမ်းမျက်နှာကြောကြီးတင်းပြီးပြော နေသည်။ ။ ခယလည်း ပြဿနာမတက်လိုပါဘူး။ သူမဘဝပဲလေ။ အရင် ကလည်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူဖြစ်ပေမယ့် မေမေ့ကြောင့် ခယအလုပ်ကြမ်း တွေမလုပ်ခဲ့ရပေ။ သူမမန်းကန်တွေဝင်ဆေးပေးနေရသည်။ ။

“ခယ”

“ဟင်”

“မမမိုးမြင့်စံက ကြောက်စရာကောင်းတယ်နော်၊ သူ့ယောက်ျားနားမ ကပ်ရဘူးလို့ တင်းကျပ် စွာသတိပေးထားတာ သူဌေးကခယကို အရေး ပေးနေတာသတိတော့ထားနော်”

“ခယလည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ကိုအမိန့်ရှင်က သူ့အဖေတပည့်ရဲ့ သမီးဖြစ်နေလို့ ပဲ ဖြစ်မှာ ပါ”

“နင့်ကိုတော့ ချဉ်ပါတယ်ခယရယ်...တို့ တွေရောက်ကာစကတောင် နင့်လောက် အနှိမ်မခံရ ဘူး၊ နင်က အရမ်းချောလို့ ဖြစ်မယ်”

“မဟုတ်တာ”

ချောချောနွယ်ဆိုတာကတော့ ခယနှင့်ရွယ်သူဖြစ်ပြီး ခယအပေါ်ရင်းရင်းနှီးနှီး အားပေး စကား ပြောတတ်သည်။ ။

“သူဌေးက နင့်ကိုပညာသင်ပေးဖို့ ချောကိုတာဝန်ပေးထားတယ်...ပန်းကန်ဆေးပြီးရင် ထွက်လာခဲ့နော်”

“အင်း”

“နင့်ဆံပင်ကို ညှပ်ပစ်တာတော့လွန်တယ်။ မမကြွေကလည်း သူဌေးအမိန့်ပဲ...မမစံ အရမ်းကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားတယ်လေ”

“ရပါတယ်ချောရယ်...ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ကိုယ့်ဘဝပဲ ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်”

အဖေအရင်းကိုယ်တိုင်ကတောင် ခယကိုအသိအမှတ်မပြုနိုင်။ သမီးဆိုတာ သိသိကြီးနှင့် သူများ လက်ထဲမျက်ကွယ်ရာမှာ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားအဖြစ်ခေါ်တာကို ဖေဖေက ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ။

“ဒီမှာ ...စကားတွေအပိုပြောရင်း စပ်စုရင် မမစံကအလုပ်ကနေ ထုတ်ပစ်တယ်... ချောတို့ လည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ခယကိုသနားတယ်”

ခယကချမ်းသာတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဦးသူရရဲ့ သမီးဆိုတာ ချောချောသိရင်ရော... မပြောပါဘူး။ ခယကလည်း ဘဝကို ကိုယ့်အစွမ်းနဲ့ ပဲ ထူထောင်ချင်တာပါ။ သူမပန်းကန်တွေဆေးနေ ရသည် ။ လူတွေကများ တယ်။ စားစရာတွေမှာ စားကြပြီး ခယအနားသို့ပန်းကန်တွေက အဆက်မပြတ်ရောက်လာ၏။ ခယဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောပါဘူး။ ပြန်ပြောတော့လည်း ခယပဲရှုံးမှာ ပါ။ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ၊ ဘဝကိုရပ်တည်ဖို့ပင် ခက်ခဲ့သည်။ ။

“ဟဲ့...ခယ...ပန်းကန်တွေမြန်မြန်ဆေးပြီးရင် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပေးဦး...နင်အလုပ်ကို စိတ်ဝင် တစားလုပ်၊ အလုပ်ကို တုန်တုန်ချည့်ချည့် မလုပ်နဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ ပန်းကန်တွေ့ပိုပေးရင် ချဉ်စပ်ခေါက်ဆွဲခြောက်တွေလည်း ပြုတ်ပေးရသည်။ မမကြွေက သင်ပြပေးနေ၏။ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ ပိုပေးတော့ ယောက်ျားတွေရဲ့ အာရုံစိုက်မှုကို ခံရလွန်းလို့ ခယရှက်လာသည်။

“လူသစ်လား...မမကြွေ၊ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ။ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေဗျာ...”

“လူသစ်ပါ...နာမည်က ချစ်ခင်ခယတဲ့။ ခယလို့ ပဲခေါ်ကြပါ...”

“ချောတယ်ဗျာ...ခယတဲ့ လား။ သူ့အမေရွှေမှုန်စားပြီး မွေးထားတာလား...သူ့ကိုပဲ စားစရာ တွေ လာချပေးဖို့ ပြောပေးပါ”

“ရပါတယ်...ရပါတယ်...ကိုယ့်ကိုအားပေးတဲ့ ဖောက်သည် တွေ စိတ်ချမ်းသာစေရပါမယ်”

စံကတော့ ဆိုင်မှာ ဒီကောင်မလေးကြောင့် စည်ကားတော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ချစ်ခင်ခယက အရပ်မြင့်မြင့်ဖြူဖြူဝင်းဝင်း၊ နှာတံစင်းစင်းလေးနှင့် ချောလွန်းနေ၏။ သူမအလှကို တိမ်မြုပ်နေအောင် လုပ်ပေးထားပေမယ့်မရ။ ကောင်လေးတွေ စိတ်ဝင်စားကအကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်ကဘာဖြစ်တာလဲ။ ဒီကောင်မလေးက ဒက်ဒီလူရဲ့ သမီးတဲ့။ စံစိတ်တွေ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ မောင်ကွယ်တာနှင့် စံခိုင်းချင်ရာခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

“ကြွေ”

“ရှင်...မမစံ”

“မောင်ရောက်လာတော့မယ်ထင်တယ်...ခယကိုကောင်းတာတွေဆီ
လာခိုင်းလိုက်တော့...”

“ဒီကောင်မလေးက စန်းတော့ပွင့်တယ်မမစံ...ဆိုင်မှာ အရမ်းစည်
ကားသွားတယ်...ပြင်ဆင် လိုက်တော့ ထွက်သားပဲ”

“ဒီကောင်မလေးကိုလည်း အဓိကအချက်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြ
ထားလားကြွေ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“မောင်က ခယဘက်နည်းနည်းလေးပါနေတယ်...အမြင်ကတ်လိုက်
တာ၊ နင့်လက်ထဲ အပ်ထားမယ်နော်ကြွေ...”

“စိတ်ချပါ...ကြွေကောင်းကောင်း နှိပ်ကွပ်ပေးထားပါ့မယ်မမစံရယ်
...မမစံစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

မနာလိုဝန်တိုစရာကောင်းလွန်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ မောင့်ဒက်ဒီနဲ့
ရော ဘယ်လိုပတ်သက် နေတာလဲ။ စံဘဝင်မကျသလိုကြီးဖြစ်နေသည်

။